

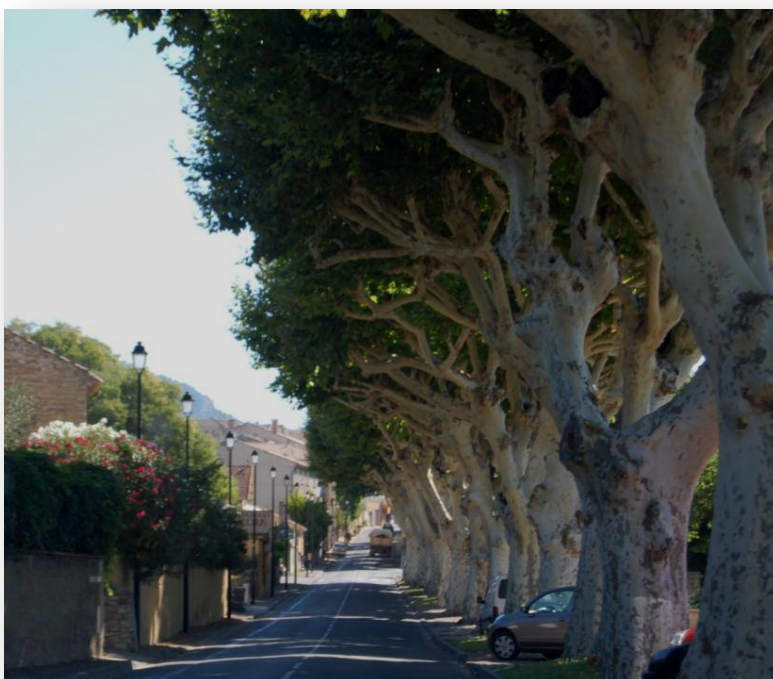
DEL 3

Tirsdag den 31. juli 2012 – Tour de Mont Ventoux

I dag skulle Qashqai'en vise, hvad den duede til. Der havde ikke været megen bjergkørsel indtil nu, så i dag skulle vi besejre [Mont Ventoux](#). Toppen ligger i 1.912 m. højde og på en klar dag, er der udsigt over et stort område i Provence Alpes Côte d'Azur. Bjergtoppe med sne, solrige dale med vinmarker og smukhed, så langt øjet (og kameraet) rækker. Dét ville vi gerne opleve!

Der er 3 ruter, der fører til toppen. Rigtig mange cykler derop og består en form for manddomsprøve på dén måde. Der er lidt færre, der vandrer til toppen ad små stier og så er der sådan nogen, som os, der gerne vil se toppen og dribler i bil derop. Inden vi kørte, snakkede vi med Monseieur Jean på Le Pradet, som fortalte os, hvilken rute vi skulle vælge for at få den smukkeste tur.

Bilen blev pakket med vand, lidt frugt og forventningens glæde! Et kig til toppen, hvor den øverste del er dækket af kalksten, der gør, at bjerget ser anderledes ud end de andre alpetoppe, afslørede, at det ville blive en "interessant" tur... Med en smule håndsved, tog vores chauffør, der har kørt vores hedengangne autocamper rundt på de vildeste veje på vores tur til [Sicilien](#), os op igennem de nogle steder forholdsvis smalle passager.

Der var mange cyklister, der med større eller mindre yndefuldhed og energi, kæmpede sig vej mod målet. [Mont Ventoux](#) har flere gange indgået i Tour de France ruten og med stigninger på 15% på nogle strækninger, må det siges at være noget af en syretrækker.

Vi havde fået besked på, at det var rigtig smart at køre derop om formiddagen, så tidligt som muligt fordi, der efter kl. 14 er markant flere mennesker på vej op eller ned af bjerget. Jeg havde flere gange lyst til at rulle vinduet ned og gi' nogle af de allermest trætte cyklister en hjælpende hånd, men det kunne nok være blevet taget ilde op. Der stod nogle i vejkanterne og så ud som om, at de kunne falde om af udmattelse hvert sekund. Der stod mange kvinder med vand ved siden af en bil og ventede på, at manden skulle kæmpe sig

forbi, så han kunne få nye forsyninger og opmuntring. Jeg kunne mærke på min egen mand, at det godt kunne være en idé til et fremtidigt mål – og jeg står gerne i vejkanterne ved siden af min Alto med vand og små, kærlige råb...

Efter et forhindingsløb op ad bjerget med stigninger udenfor kategori (og uden autoværn i højre side på nogle strækninger...!), nåede vi toppen sammen med et par cyklister med udstyret i orden – på alle måder... 😊

Vi fandt et sted at parkere i et virvar af biler, cykler og mennesker og steg ud for at gå op til fyret og få hele 360 gradersoplevelsen. Det var et vældigt syn. Det var klart vejr og der var ikke megen vind. Vores ven fra hotellet havde fortalt os, at man kun skal tage på Mont Ventoux, når man kan se fyret helt tydeligt. Hvis fyret er dækket af dis, er det nøjagtig det samme den anden vej og så får man kun den halve udsigt. Vi havde valgt en god dag.

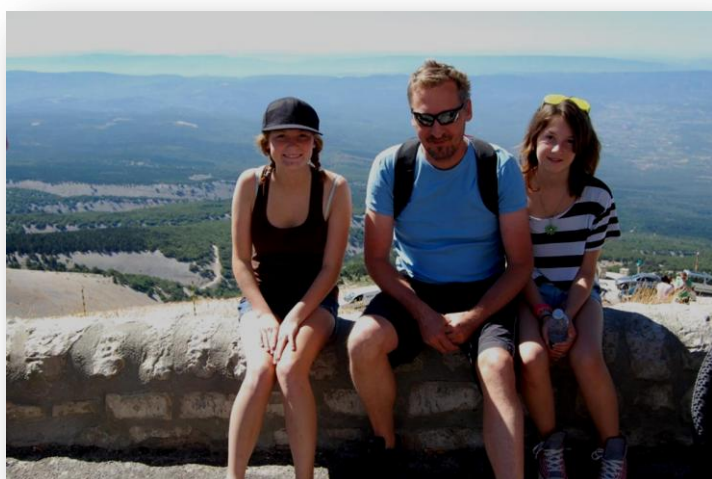
Vi gik ned og fik en cola på restauranten, der var placeret ved den ene bjergside. Den hvide kalk støvede ret meget og pludselig kom der en kastevind, som var ved at hive alle glas, dåser og parasoller med sig. Det var dog blot et enkelt vindpust.

Ofte blæser der en strid vind (mistralvinden) på toppen og flere hjemmesider beskriver, hvordan man har svært ved at stå fast de dage, hvor det er rigtig slemt. Vi havde valgt en god dag.

Vi valgte en anden rute ned ad bjerget, som så lidt mindre stejl ud. Vi kørte "om kap" med cykelrytterne og i flere tilfælde holdt vi ind til siden, for at rytterne kunne overhale os. Enkelte af dem kørte med mere end 60 km/t nedad. Pludselig kom vi forbi en ambulance, hvor der stod nogle cyklister, som så lidt fortvivlede ud. Senere fortalte vores hotelvært, at der i gennemsnit døde 6-7 personer om året i deres bestræbelser på at nå toppen, fordi de ikke var i den form, de selv troede eller fordi, at de ikke fik væske nok eller fejlede noget, de ikke vidste, at de fejlede og derfor faldt om lige pludselig.

Efter en fantastisk oplevelse både på vej op, oppe og vel nede igen, var vi blevet lidt sultne og fandt en lille, lækker sandwichbar i [Aurel](#) og spiste noget mad. Da vi skulle videre, skete det...

Vores ellers helt forrygende chauffør, der har forceret de mest besynderlige strækninger, veje og stigninger i rigtig mange lande, ville vende bilen og bakkede... direkte ind i en lygtepæl, der til anledningen var konstrueret af sten med et ordentligt BONK! Vores hoveder fløj frem og jeg blev skræmt fra vid og sans over, at vi måske var kørt ind i en anden bil – eller endnu værre: Kørt ind i nogen!

Jesper gik slukøret ud for at besigtige skaden, men sagde, at anhængertrækket måtte have taget fra, for der var ingenting at se. Pyha... Det ville da næsten også ha' været helt urimeligt. Vores fremragende køretøj er endda udstyret med bakkamera!

Da vi nåede tilbage til hotellet, gik jeg lige om for at sikre, at der ikke hang en kofanger halvt nede på vejen. Man er vel en rigtig kone. Til min store ærgrelse så jeg, at lygtepælen alligevel havde afleveret en hilsen fra kofangeren op over baglygten til bagklappen. Pokkers!

Men der var ikke sket andet, end der var kommet en bule og at vi fik en forskrækkelse. Baglygten virkede stadig og var ikke smadret og bagklappen lukkede uden problemer, ligesom kofangeren også blot havde fået et mærke. –Og

ingen af os var kommet til skade! Men der er ingen tvivl om, at jeg var lykkelig over, at der ikke skete noget... og så, at det ikke var mig, der havde bulet vores forholdsvis nye bil. De, der gør noget, laver også fejl. Når man blot er passager, kan man allerhøjest vise forkert vej.

Ungerne nåede en tur i poolen sammen med et par af de ældre med-gæster og det foregik ikke uden det lidt ældre klientels lettere irriterede blikke. Men vores piger er både søde og hensynsfulde og de råber og skriger ikke, så der var ikke meget at komme efter. Lisa elsker vandet og hun kunne ligge der i timevis.

Om aftenen snakkede vi om, at vi nok burde besøge en vingård. Bare sådan for at kunne sige, når vi kom hjem, at vi da havde forholdt os til, at vi havde boet i ét af Frankrigs bedste vindistrikter, men da ingen af os hverken har forstand på eller interesserer os særlig meget for rødvin (udover at drikke det), så var det ikke en tanke, der blev særlig længe i vores hoveder. Hvis vi lige ramte noget, der så spændende ud, så ville vi nok dreje forbi – men ellers... Undskyld til onkel Claus.

Ungerne ville gerne "på bænken" igen og spise aftensmad, så det gjorde vi. Denne gang havde vi dog besøg af et par flyvende sort-gule bæster, der syntes, at de havde fortjent at spise med.

Atter en dag var slut og så ventede de noget bløde springmadrasser, OL-opdatering, en galende hane, der stod op ved 5-tiden og kirkeklokkernes tilkendegivelse af, når morgenen ramte 8 på uret samt hotelejernes boxere, der lige skulle markere, at de også var vågnet.

